

KAUNISTA JA KATOAVAA

Heinäkuun kuuma päivä. Ulkona kaikki on vehreää ja vihreää, Pohjolan kesä on täyteläisimmillään. Sato kypsyy, puhellaan mansikan hinnasta ja metsästä jo löytyneistä kanttareilleista. Järven vesi on lämmintä. Elämä on täynnä väriä ja voimaa. Elämä on ihanaa.

Tällaisena päivänä kirkkoon kokoontuu hautajaisväkeä, istuvat hiljaa. Arkku on tuotu alttarikaaren eteen. Auringon valo piirtää kirkon lattiaan ikkunoiden kuvat, valo ulottuu aivan arkun viereen. Juuri tässä on päivänselvää, että elämä – kaikki elämä – on lakastuvaa ja voimansa menettävää, elämä on kesäpäivänäkin haurasta ja katoavaista.

Elämä on rajallista. Tekeekö se ajallisesta elämästä merkityksetöntä? Päinvastoin. Ajan rajallisuus tekee jokaisesta päivästä arvokkaan. Elämän katovaisuuden tajuaminen antaa suhteellisuudentajua. Jokainen päivä on Luojan lahja, ainutkertainen. Elämän kauneus kutsuu iloitsemaan, elämän hauraus kutsuu varjelemaan ja vaalimaan myötätuntoisesti kaikkea elämää. On sekä rohkeasti tartuttava elämän lahjoihin että oltava valmis niistä luopumaan. Elämän katoavaisuus kysyy kauniina kesäpäivänä: missä on kestävä turva? Ohikiitävään ei voi toivoaan kiinnittää. Mikä pysyy?

Arkun äärellä pappi muistelee profeetta Jesajan sanoja:

”Ihminen on kuin ruoho, ihmisen kauneus kuin kedon kukka!
Ruoho kuivuu, kukka lakastuu, kun Herran henkäys koskettaa sitä.
Niin! Ruohoa ovat ihmiset.
Ruoho kuivuu, kukka lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy iäti.”

Kirkkoherra Annakaisa Rantala